

baráti tűz

ne higgy a géped billentyűzetének
 fölösleges bíznod
 a büszkeségben fogant gőgben is
 nem hatékony fegyverek
 annyit érnek
 mint vaktöltények a tárban
 legfeljebb annyira árthatnak
 mint perverz abuzátornak
 a könnyörgés
 az átkok
 a gyermeksírás
 egy fájdalommal összekent küzdőtéren

hiába gondolod:
 befejezhet bármit a billentyűzet
 akár a büszkeségben fogant gőg
 legutolsó mondatát
 a szorongás maradandó gesztusait
 a kisgyermekét
 ahogy utcakölykökről sír-rí apjának
 mert akárhányszor húgyukkal mosdatták
 látni ahogy dül-fül az apa
 a kurva sparhelt izzó platnijával fenyegetve
 a málét(!) gyávaságáért
 ha még egyszer
 egyetlenegyszer (!) bógve jön haza
 győztes menet helyett

ne higgy a géped billentyűzetének
 fölösleges bíznod
 a büszkeségben fogant gőgben is
 hiába gondolod:
 vagy szóból
 vagy golyóból értenek
 akiket alig tudsz elviselni
 viszont akiket szeretsz
 azoknak teljesen mindegy
 ki a barát
 ki az ellenség
 mivel hívják elő benned
 a sorozatgyilkost
 mint egy sötétkamrában a családi idillt

meg akarnak érteni talán?
 ne vegyél rá mérget

az utolsó csepp

humánusabb lett volna az áramütés
ahogy a birkával csinálják
nem kellett volna talán
élesen hátradönteni a fejét
amikor átvágod a nyaki artériákat
hogy felszabadítsd a vért
sokkal fájdalmasabb
ha nincs felfüggesztve a nyúzáshoz
mielőtt lábon boncolod a torkát
fültől fülig
úgysem a nevelési cél
hanem a folyamat
a módszer
csak a megkönnyebbülés fontos
akkor is
ha a helyszíni szemle során feltárt tények
egyáltalán nem determinálhatják
a tartalmi kérdéseket

nem kellett volna kiakadnod
mert azt mondta neked
szívesen eljátszadonna
AZZAL
ami a húgod bugyijában van
hiszen nem volt húgod
nincs
nem is lehet már soha
mielőtt meghalt
nem csináltatott magának anyád
neked sem *buzerant!*
apád meg
ha ismert volna
úgyis letagadja
hogy közötök van egymáshoz

képzelt húgod
nem létező szüzessége
könnyen gyógyuló horzsolás
bár ahogy az eső
a valódi szégyent
a fölösleges halál sem mossa le rólad
a vért

egyszerű genezis

látom magamat
egy teknőben hanyatt fekvé
a langyos fürdővízben
idegen arc hajol fölém
lucskos fejemet tartja a víz fölött egy asszony
a szoba plafonja a sötét mestergerendával is megvan
ahogy a születésem utáni percekben megláttam azt
minderre egyébként lehetetlen lenne emlékezni
bármekkora zseni az ember
legalább is ezt mondta nekem mindenki eddig
akivel megosztottam
mióta tudom az eszemet
a családtagjaim pláne
az asszony
meg a gyerekeim csak legyintenek
nemsokára beszélnek majd az unokáim is
„összevissza fabulálsz papa!”
így válnak majd felnőtté
ha majd a nagypajuknak is
nekimennek
én régesrégen felnőtt vagyok
ezért egyáltalán nem érdekel
elhiszi-e nekem bárki
lehetséges-e vénülő fejjel emlékezni arra
mit láthatott pár perces újszülöttként az ember
abban a szobában ahol a világra jött
ha lenne isten
illetve ha isten lenne
akár arra is emlékezhetne
amikor megfogant
arról viszont az emlékezet legtitkosabb traktusaiban
lehetnek információk
mit csináltak az ember szülei önmagukkal
vagy egymással születése előtt
meg a szülők szülei
a rokonságuk és akármennyi szomszéd
akik az én esetemben
jóval később jönnek képbe
1961 lehetett talán
akkor vette apám a család első tévékészülékét
aminek esténként úgy jártak csodájára a szomszédok is,
mint megszállott hívők a kegyhelyekre
pedig nem könnyezett madonna abban a készülékben

legfeljebb én magam szoktam csendben sírni
ha korhatáros műsor miatt aludni küldtek
olyankor nélkülem gyűltek szomszédostól a tévé elé
mert a nagyapám szerint
én még kiskorú voltam és vagyontalan
„kiskorú vagy és vagyontalan”
ilyesmit a keresztapák szoktak mondani egyébként
nekem viszont nem volt keresztapám
a keresztanyám félrelépés miatt zavarta el
ez volt a mondás akkor
én nem értettem miért tilos félrelépni
az is megmaradt mint egy ikon
hogyan szólt be öreganyámnak film közben nagyapa
„mit bőgsz mártá
ez csak film!”
nagyon régen nincsen már keresztanyám
ahogy
elment mindenki
nagyapa
nagyanya
ópapa
ómama
apa
anya
ebben a sorrendben
a szomszédok zöme sincsen már
ahogy velem is megtörténik majd
egyszercsak nem leszek
arra vagyok kíváncsi csupán
lesznek-e távoztomban
olyan emlékképeim
mint amilyenek az eljövetelemkor égtek a retinámba
és kik lesznek azok
akikkel megoszthatom
a csodát

Barak László (Muzsla, 1953) költő, publicista. Számos verseskötet szerzője. Cselekvő részese volt az 1989-es csehszlovákiai rendszerváltásnak, előzőleg szerkesztő-fordítóként dolgozott egy dél-szlovákiai kulturális intézményben. A dunaszerdahelyi székhelyű Nap Kiadó igazgatója, a parameter.sk hírportál alapító főszerkesztője.